

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla konec meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravištvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 25. aprila.

Namenjeni smo bili o baš dovršenih volitvah v mestni zbor Ljubljanski ničesar ne pisati, in to iz dvojnih vzrokov. Prvič: ker je že davno naš trden sklep na napade v tem ali onem slovenskem listu, kolikor časa le možno, ne odgovarjati in prezirati vsakršno polemiko. Drugič pa, ker nam dan na dan dobajajo dopisi iz raznih slovenskih pokrajin, ki se bridko pritožujejo, da mi, v glavnem mestu živeči, mej mejsebojnim preprirom in razporom se veliko premalo brigamo za naše ob mejah bivajoče nasprotnikovemu pritisku veliko bolj razpostavljene rojake.

Ker ima vsaki teh razlogov veliko za se, ker se z molčanjem mnogokrat prepreči razpor in upihne zubelj, ki že željno sega po netilu in ker nam je stanje naših bratov ob Muri in Dravi predobro poznato, smo tudi mej volilnim gibanjem donašali le skromna poročila in povedali vsakokrat le toliko, kolikor je bilo neobhodno potrebno in s tem, — to je vsaj naše preverjenje — pogodili smo pravo.

Tudi danes, po že dovršenih volitvah, ko imamo že gotov rezultat pred seboj, rezultat na kateri

smemo po vsej pravici biti ponosni, ker je zopeten dokaz, da je za nami ogromna večina prebivalstva, ne bodemo se bavili z zgodovino vseh več ali manj zanimljivih posamičnostij, temveč predmet našemu članku bodi neprilika, nedostatek, ki se doslej še nikdar ni v tolikej meri, v tolikej škodljivosti pokazal, kakor baš pri ravno dovršenih volitvah.

Ta nedostatek ni slovenska, ampak vseslovenska posebnost, ona specijaliteta, ki je tako izvrstno označena v znanih Svstopolkovih šibah in se vleče kakor krvava nit skozi vso zgodovino slovanstva. Ta nedostatek je nesloga, pomanjkanje discipline. Pri vseh dosedanjih mestnih in deželnozborskih volitvah ponašali smo se s svojo jekleno disciplino, gledé zadnjih volitev v mestni zbor pa moramo na svojo žalost priznavati, da je zavlada mej nami kvarna desorganizacija, da se je disciplina vedoma in namenoma rušila baš od takih našincev, ki so po svojem stališču, po svojem dostojanstvu v prvi vrsti poklicani in zavezani, čuvati slogo in paziti na to, da se ublažijo vsa nasprotstva, da je vse delovanje mej volitvami celostno in jednako-merno. Ne bodemo navajali nobenih imen, a to pa smelo trdimo, da je takrat naša pehota, naši zavedni in odlični volilci, štita našega narodnega prapora čast, dočim so nekateri voditelji gledali le na to, zadostiti svojim osebnim mržnjam in anti-patijam.

Nekdaj toli merodajni „narodni volilni odbor“ imet je veljavo le kot nekaka stafaza, in to samo pri volilnih shodih, kajti, jedva je bil shod končan, sklicevali so se tajni shodi, bodi-si v neke pisarnici, bodi-si v nekem hotelu in to le za gotovo število izvoljenih, katerih imena so se naznanila dotičnemu portirju. In pri teh tajnih shodih in konventikelnih se neso pospeševali volilnih zborov in narodnega volilnega odbora ukrepi, marveč delalo se je ravno nasprotno, in tako je prišlo, da so volilci brez nekaterih generalov odločili volitev.

Pa bi se ugnilo ugovarjati: omenjeni gospodje so gotovo imeli tehtnih razlogov za svoje postopanje. Nikakršnih! A recimo, da so jih imeli, zakaj je neso objavili pri volilnih shodih, kjer bi bilo temu pravo mesto? Zakaj neso stopili v javnost, pred volilce, zakaj neso govorili odkrito? Na ti jedno-

stavni vprašanji odgovor ne bode legak, in skoro pogodili so istino oni, ki trdé, da je v nas preveč taci, ki bi radi bili vojskovodje, a premalo taci, ki so voljni podrediti se in bojevati v navadnih vrstah mej prostaki in podčastniki.

Čestokrat čuje se tudi v tej zadevi ugovor, da nemamo avtoritete, nobenega tacega veljaka, čegar glas bi bil veljaven za vse. Tudi ta ugovor je ničev. Kajti naša najmerodajna avtoriteta bodi čast in korist naroda. Ako se tej ne klanjamo in pokorimo, potem se tudi nobenej avtoriteti ne bomo, makari ko bi vsi najboljši že umršli Slovencev iz grobov ustali in stopili mej nas.

Kakor je bil tedaj izid mestnih volitev povoljen, ima vender svojo senčno stran v tem nedostatku discipline odstrani nekaterih narodnih zastopnikov, v razporu, ki se na naših nasprotnikov veliko veselje očitno kaže, kateri razpor bi se umetelnim načinom še podvojil in potrojil, ko bi se dalo. A narod naš povedal je pri volitvah jako točno svoje mnenje in to mnenje treba uvažati, kajti dela je na ostajanje pred nami in mi mu bomo le z združenimi močmi, z nerušljivo disciplino kos, ako vsi poprimemo, nobeden ne zaostaja, nobeden ne hodi po stranskih potih.

Deželna kmetijska enketa.

(Dalje.)

Poročevalec g. Svetec nasvetuje:

1. Sploh imajo izvedenci določevati za vsaki kraj potrebščino (fundus instructus).
2. Ta „fundus instructus“ mora vreden biti vsaj 33% vrednosti posestva po katastralni cenitvi.
3. Zvedence imajo voliti dotični občinski zastopi.

O tretjem vprašanji: „koliki katastralni čisti prinos, ali koliki grunti davek naj velja kot cena take kmetije (kmetijskega doma) pri izročitvi, ako se dediči ne morejo mej seboj sporazumeti?“ poroča g. Svetec in pravi, da v smislu vladnega predloga imajo dotičniki ustanoviti ceno, še le potem, ako se ne sporazumejo sodnije. Deželni zbori pa imajo pravico, da mesto določila sodnij ustanove splošne številke ali po katastru, ter nasvetuje, da naj se vrednost določuje po dvajsetkratnem znesku čistega prihodka po katastru.

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XIX. Poglavlje.

Ruski človek dobro pomni.

(Dalje.)

— Kako da ne, ljubi moj! — nadaljeval je Mihejič, po strani pogledujoč kadeči se lonec, katerega so postavili razbojniki na mizo, — rekel je: povej atamanu, da te dobro nasiti in napoji, prav kakor bil bi jaz sam. A glavno je, da reši kneza. To mi je, ljubi moj, povedal mlinar.

Mihejič je bistro pogledal atamana, da bi videl, kak utis so napravile nanj njegove besede.

Pa Perstenj ga je še bistreje pogledal in pri tej priči se je veselo in glasno zasmel.

— Oj, stavec, mlinar, praviš, je rekel, da jaz moram osvoboditi kneza, če ne, se mi posuše roke in noge.

— Da, ljubi moj, — odgovoril je nadkonjar, teptajoč z nogama in mahajoč z rokama.

— Prebrisan si bratec! — pretrgal mu je

besedo Perstenj in udaril ga je po rami in smejal se je še bolj, — nesi se zastoj izmisli nalogati me. Usedi se z nami k mizi — pristavil je, — in jej kruh in sol. Tu imaš žlico, zdaj bomo večerjali. a če bo moč pomagati knezu, pomagal bodem brez tvojih izmišljij. Same, kako mu hočem pomoči? Ali sedi zdaj knez v ječi?

— V ječi, ljubi moj!

— Ali v tej, ki je poleg Maljutine hiše?

— Najbrž v tej, če ne v kakej drugej, ta je najtrdnjša.

— Kdo pa ima ječine ključce? Maljuta?

— Da, ko sem bil s knezom v slobodi, videl sem, ko je hodil mučiti ljudi, ključce imel je vedno pri sebi. Zvečer jih navadno nese k carju, ki jih, kakor je vsem znano, devlje pod zglavje.

— Nu, kako pa misliš, — rekel je Perstenj, utaknivši žlico v juho, — da bi se dalo pomagati tvojemu gospodu? No, povej, vraga, kako bi ga neki mogli osvoboditi?

Mihejič se je popraskal za tilnikom.

— Tedaj ti ne vidiš, da mu ni moč pomoči?

— Vidim, — odgovoril je Mihejič in položil je žlico na mizo. — Če je tako, nečem jaz nič več živeti na svetu! Iti hočem k svojemu gospodu in

z njim vkupé dati glavo, služil mu bodem na onem svetu, če mi ni dovoljeno na tem!

— Nu, kaj že poješ smrtno pesen! Morda pa še tvoj gospod v ječi ni? Čemu ti je tedaj treba javkati; a če je tudi v ječi, še morda ni vse izgubljeno . . . jaz slobodo dobro poznam; tam sem prošlo leto vodil medveda, tudi dvorec sem dobro ogledal, mislil sem si: morda kedaj prav pride . . . Počakaj, da dobro preudarimo . . .

Perstenj se je zamislil.

— Jo že imam! — zaklical je in skočil s svojega mesta. — Strijc Koršun, naju otel je knez smrti, rešiva še midva njega, zdaj je prišla vrsta na naju! Ali hočeš iti z menoj na težavno delo?

Staremu razbojniku se je pomračilo čelo in odkimal je z zmršeno glavo.

— Kaj, Koršun, ali ti kaj ni po godu?

— Kaj misliš, ataman, ali si prišel ob pamet! Ali nesi slišal, kje sedi knez? Mari nesi čul, da ima ključce po dnevi Maljuta, po noči so pa pod carjevim zglavjem? Kaj hočeva tukaj storiti? S šibo klade ne prevašiš! Če je knez izgubljen, je izgubljen! Zato se nama ni treba podajati v pogubo! Bode mari njemu kaj bolje, če tudi nama oderó kožo?

Gosp. Ogulin je le za šestnajstero vrednost. Gosp. Dev pa priporoča, da naj udeleženci najprvo imajo pravico, vrednost domačije določiti. Dr. Poklukar trdi, da bi bilo umestno, določevati vrednost po 72 kratnim zemljiščnem davku, pa se tudi pridruži predlogu g. Ogulina.

G. Robič zopet odobrava sodnijsko cenitev. G. Svetec opomni, da njegov nasvet ne brani dedičem, da se mej seboj sporazumó in določijo ceno in da nastopi sodnijska cenitev še le, ako se dediči ne sporazumó. G. Svetec stavi končno sledeči spremenjeni predlog: „Sploh naj se vrednost ustanovi po šestnajsterem znesku čistega prihodka po katastru, dotičniki pa imajo pravico, drugače določiti. Ako se ne morejo pogoditi, odloči sodnija. Ta predlog obvelja.

O četrtem vprašanji: „Ali se naj pri izročitvi prejemniku na korist odbije od prejemne cene neka svota in do katere visokosti“, poroča g. Svetec, kateri nasvetuje, da naj velja tretjina vrednosti kot prednina (praecipuum) za prejemnika, ako ceno določi sodnija.

G. Ogulin predlaga, naj ima prejemnik sploh tretjino kot praecipuum.

G. Detela temu oporeka, ker bi drugi dediči bili škodovani, ker je šestnajsterna vrednost po katastru itak mala vrednost in prejemniku jako ugodna, za katerega tako izredno ugodno stanje pač ni opravičeno.

G. Ogulin umakne svoj predlog, ko dr. Poklukar izjavi, da enketa itak nema končno odločiti in sprejme se predlog g. Svetca.

O kmetijskih domovih poroča g. dr. Vošnjak in pravi o prvem vprašanji: Po §. 16. vladnega načrta ima deželno zakonodajstvo pravico skleniti, da se kmetije, o katerih se v §. 1. govori, sploh ne smejo rušiti in da je lastnik v razpolaganju omejen po njenej nerušnosti. Dokazano je, da je prosto razkosanje zemljišč na veliko kvar kmetickemu stanu. Na Kranjskem so do francoske okupacije veljali zakoni iz časov cesarice Marije Terezije in cesarja Jožefa II., po katerih se nobena ustanovljena kmetija (gestifteter Bauernhof) ni smela rušiti niti v življenju, niti po smrti lastnika. Pri izročitvi kmetije je morala cenitev taka biti, da je prejemniku bilo mogoče shajati. V času francoskega gospodarstva pa se je na Kranjskem proglasil Códé Napoleon in ž njim rimsko dedno pravo, po katerem imajo vsi dediči jednake deleže dobiti iz zapuščine in dovolilo se je prosto razkosanje zemljišč, ker se prejšnja omejitev s takasnimi liberalnimi teorijami ni ujemala. Po restavraciji avstrijska vlada ni upeljala prejšnjih določeb, temveč pustila je v veljavi francoske naredbe in vsak lastnik je tudi za naprej imel pravico, zemljišče prodavati od kmetije brez vsacega dovoljenja. Graščaki pa se temu početju neso ustavljali, že zaradi obilnejih laudemij ne, pa tudi zaradi tega ne, ker so upali dobivati več desetine.

Da se je vzlic temu razkosanju ugodnim razmeram še ohranilo toliko starih kmetij, zlasti na Gorenjskem, storila je tisočletna tradicija, po kateri posamičnik le uživa kmetijo, lastnik pa je cela rodbina, oziroma zadruga in v starejših časih celo ob-

čino, kakor še dandanes na Ruskem. Le na Notranjskem in v vinorodnih dolenskih okrajih se je parcela za parcelo od kmetije prodavala ali od prejemnika, ki dedšine ni mogel izplačati, sosedu prepustila, tako da je v teh krajih nastalo mnogo novih hišic, brez potrebnega zemljišča stare kmetije pa tudi zavolj odprodane zemlje ne morejo shajati. Razkosanje kmetije pa ni le v pogubo dotične kmetijske rodbine, temveč tudi na veliko škodo občine. Čim manj je trdnih kmetij in čem več kočarjev, tem težje opravlja občina naložene jej dolžnosti, zlasti oskrbovanje revnih. Ako se parcele smejo prosto predavati ter na njih postavljati hišice, dana je s tem prilika mnogim ženitvam, katerih bi sicer ne bilo.

Jeden c. kr. okrajni glavar z Dolenjskega imenuje te bajte in kočice „Kinderfabriken“, a za izrejo teh otrok se nikdo ne briga in dostikrat ostanejo usmiljenim ljudem ali občinam v oskrbovanja. Zato je sploh podrla spoznanje, da se mora zabraniti rušenje kmetij in postavno določiti, koliko zemlje mora ostati pri kmetiji, da se jedna kmetiska rodbina na njej preživi. S takim zakonom se res omejuje lastnikova pravica, pa le na korist njegovi rodbini in o občnem interesu.

Poročevalec tedaj nasvetuje, da naj enketa izreče: „Želeti je, da se na Kranjskem ustanove nerušne kmetije (kmetiski domovi).“ (Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 25. aprila.

Levičarji mislijo v **državnem zboru**, ki se danes snide, sprožiti obravnavo o izidu borbe zaradi živinskega semnja z Ogersko. S tem hočejo delati zadrege Taaffejevi vladi. Mi mislimo, da pa ne bodo dosegli posebnega uspeha. — Kmalu pride v zbornici drugikrat na vrsto predloga o obdačenju žganja, ker jo bode gospodska zbornica gotovo v ponedeljek nekoliko spremenila v smislu kompromisa z Ogersko.

Nedavno smo izvedeli, da je **dalmatinski** cesarski namestnik baron Jovanović dobil nalog, sporazumeti se z gospodom Klaićem in tovariši. Nadejali smo se že, da se povrne mir v Dalmacijo, a sedaj zopet izvedemo, da se laška stranka v Dalmaciji hoče zopet organizovati in začeti boj s Hrvati. Vodstvo laške stranke je zopet prevzel zloglasni dr. Bajamonti. Lahko bodo skušali sporazumeti se s Srbi in skupno nasprotovati velikej hrvatskej večini Dalmatincev.

Vlada je neki trdno sklenila napeti vse sile, da v **hrvatskem** saboru dobi dovoljenje budžeta. Ko bi pa večina hrvatskega sabora ne hotela dovoliti budžeta, hoče pa vladati dalje brez ustavno dovoljenega budžeta. Težko, da bi tako nasilstvo kaj koristilo sporazumljenju mej Hrvati in Magjari.

Vnanje države.

Srbska skupščina bode zborovala v Nišu, ker bode tudi kralj po letu tam bival, in politični uzroki to zahtevajo. Predvčeraj je kralj vsprejel novoimenovanega francoskega poslanika, marquisa de Béverseaux, v slovesnej avdienci in ta mu je podal svoje poverljivo pismo. — Bolgarski diplomatski agent, Kirovič, izročil je kralju predvčeraj svoje odzvalno pismo.

Predsednik **francoske** republike, Ferry, vsprejel je predvčeraj avstrijskega poslanika, grofa

Hoyos-a. — Dva inozemca, socialista, Houpe (Prus) in Pachner (Avstrijec), sta radi revolucijskega shoda, ki je bil v nedeljo v Parizu, dejana v zapor, potem pa prognana s Francoskega. — V ponedeljek so se sešli vsi generalni soveto k pomladanskemu zasedanju.

Nemška vlada se bode neki upirala spremembam in dostavkom k socialističnemu zakonu, kakršne je nasvetoval vodja katolikov Windthorst.

Dne 27. t. m. so volitve v **špansko** zbornico. Kakor oficijalna poročila poročajo so pri prvotnih volitvah skoraj povsod izbrani vladni privrženci. Vlada upa v novejši zbornici pridobiti 350 sedežev, opozicija pa samo 70. V provinci Cuenca je volilno gibanje stalo že jedno človeško življenje, kajti občinski tajnik bil je umorjen.

Položaj v **Egiptu** in Sudanu je jako kritičen. Prebivalstvo v Kajiri je jako razburjeno zoper Angleže, ki v Egiptu hočejo gospodariti, pa Sudan pusté brez pomoči. Chartum je povsod obkoljen po sovražnikih, pot v Egipt je zaprt. V večjih krajih so že bila masekiranja. Berber se ne bo mogel več dolgo držati. Tamošnji mudir je brzojavil, da bo z Mahdijem se pobotal, kakor bo le mogoče, če mu Anglija ne pošlje pomoči. Gordon je pa brzojavil, če mu vlada ne pomore, da bode delal na svojo roko. V tej sili so se začela pogajanja mej egiptovski in angleško vlado, da se odpošlje 2 batalijona egiptovske in nekaj angleške vojske v Sudan. 3000 osebam se je posrečilo uiti iz Chartuma, predno je bilo mesto obleženo od sovražnikov, 600 od teh jih je prišlo v Korosko.

Dopisi.

Iz Gorice 23. aprila. [Izv. dop.] Gotovo so obče znani nameni nemškega šolskega društva ali schulvereina, vendar navadno so udje imenovane društva previdni in ne objavljajo svojih pravih namenov. Navadno molče, v zadregi pa si pomagajo tudi z zvijačo ter govoré tako, kakor bi bil namen društva najčistejši in nedolžnejši. Znano je, da so imeli naši schulvereinovci v Gorici slovesen banket, pri kojem je bil navzoč tudi prvi ravnatelj in voditelj tega nepotrebnega društva z Dunaja. Toda o napitnicah pri banketu in o sklepu pri zborovanju molče naši Nemci, dočim so bili Tržaški gospodje, ki so pred kratkim imeli zbor pod predsedništvom g. dra. Rabl-a za Tržaško skupino, bolj odkritosrčni in manj previdni, kajti iz poročila one skupine, objavljenega po Tržaških listih, je razvideti, da res ni društvo tako nedolžno, kakor se navadno kaže. Dr. Rabl je obstal, da za nemške šole v Trstu ni treba skrbeti, ker je „municiperea“, vlada za to dobro skrbela. Razvidno je iz onega poročila tudi, da je v Trstu potrebno na leto le nekaj nad 1200 gl. za otroški vrt, v katerega zahajajo večinoma laški (?) otroci, potreba kakih 18, ki se hitro nemščine naučijo. Tukaj se govori, da je v zadnjem času pristopil temu društvu tudi Goriški glavar, česar absolutno ne verujemo, ker smo uverjeni, da njegova istinita plemenitost mu ne dopušča, da bi podpiral društvo, kojemu je namen razaroditi in korumpirati našo mladino.

V Gorici imamo sedaj mnogo gostov. Vladika Strossmayer, ponos Jugoslovancov, biva mej nami. Prišel je plemeniti in vzvišeni gospod sem z namenom, da krsti otroka nekega generala, bivajočega tu v pokoji; vsekakor izredna čast. Da bi duh njegov ostal v našem mestu ne le pri novorojenci,

— Tako govoriš, ali ne veš, Koršun, kaj pravi pregovor: plačan dolg je lep? Ko bi ne bil knez tedaj ote! naju, kje bi že bila zdaj? Visela bi na kakej brezi in veter bi majal naju! In kako je zdaj njemu? Ali si ne misli, oni dan sem jaz ote! zdaj bosta pa otela mene! Če ga pa ne osvobodiva, rekel bode, ko ga bodo peljali na morišče: kaka človeka sta to, krasti in ropati znata, dobrot pa ne zapomnita! Kri nedolžno znata prelivati, kristijana oteti pa nečeta! Pri Bogu za njiju niti dobre besede ne bodem zinil! Naj se le pogubita na tem in na onem svetu. In prav bode imel knez!

Koršun je še bolj zježil obrvi. Notranja borba se je izraževala na njegovem obrazu. Videlo se je, da je Perstenj zadel živo struno v njegovem otrpnem srci.

Pa ta borba ni trajala dolgo, starec je mahnil z roko.

— Kake neumnosti blebetaš, bratec, — rekel je, — moja srajca je meni najbližja. Jaz ne pojdem.

— Če ne, pa ne! rekel je Perstenj. — Pa počakajmo do jutri, morda se kaj premisliš, jutro je modrejše od večera! A zdaj je čas iti spat! Kdor more moliti k Bogu, naj moli, kdor pa ne, naj se pa tako uleže!

Ataman je po strani pogledal Koršuna. Vedel

je on, da nekaj grize starca, kajti Koršun se je lahko stresel, da bi pa kdo tega ne zapazil, začel je debelo zevati in peti neko pesen pod nos.

Razbojniki so ustali. Nekateri so zlezli na police, drugi so pa dolgo molili pred sveto podobo. Mej poslednjimi bil je Mitka. — On se je nizko priklanjal, in ko bi obleka in orožje ne bili kazali razbojnika, bi v Mitki nikdo ne bil spoznal roparja.

Koršun pa ni bil tak. Ko so se ulegli, zagledal je Mihejič pri slabem svitu ognja, kako je starec zlezal s svojega ležišča, šel k svetej podobi. Nekolikokrat se je prekrizal, začel je nekaj mrmrati, in nazadnje je rekel goreče:

— Ne, ne morem! Mislil sem, da mi bode lažje danes!

Dolgo je slišal Mihejič, kako se je Koršun obračal z jedne strani na drugo, nekaj je mrmral sam seboj pa ni mogel zaspati. Predno je napočil dan, prebudil je atamana.

— Ataman, ataman! — zaklical je.

— Kaj ti je, strijc?

— Blagovoli, pripravljen sem iti s teboj; pelji me kamor koli!

— Tako tedaj?

— Da tako, — spati ne morem. Lej, celo noč nesem spal.

— Pa se saj zopet ne skesaš?

— Če sem rekel, da pojdem, ne bodem se skesal.

— Dobro, Koršun, zdaj še jednega tovariša potrebujeva, več jih nama ni treba! — Ali je še zgodaj?

— Sliši se že petje petelinov.

— Ali se še nesi naspal, Mitka! — zaklical je Perstenj in sunil je Mitko pod rebra.

— Kaj? — odgovoril je Mitka.

— Ali hočeš iti z nama?

— Kam?

— Kaj je to tebi mari? Vprašam te samo, če hočeš iti z menoj in s strijcem Koršunom?

— A zakaj? — vprašal je Mitka in povesil je nogi s police.

— Zato, ker te imam rad. Pojdi, kamor te popeljem in ne poprašuj kam? Ubijati si glavo ni tvoje delo, za to sva midva, a zdaj potrebujeva tebe. Ne premišluj in ne obotavljaj se; če se umakneš nazaj, rekel ti bodem rak!

Ne bodeš mi rekel, ne! — odgovoril je Mitka in začel je nogi ovijati s cunjami.

Razbojniki so se začeli oblačiti.

Kaj se je bil izmislil Perstenj in kako izvel, zvedo v sledečem poglavju. (Dalje prih.)

temveč tudi v onih krogih, katere povzdigujejo c. kr. glavarji pri inštalacijah kot vzgled pokorščine Tržaške vlade!

Par dni mudil se je tukaj tudi dr. Vidulich, istrski deželni glavar, kojega beseda je, kakor Goriški „Corriere“ navdušen pripoveduje, v državnem zboru vibrirala „nobile ed elevata in ped dal suo paese“. O ti tartufi! Zadoji pohod je najbrž v zvezi s komisijo za ribarenje v Jadranskem morji, ki bo tu še kake tri ali četiri tedne zborovala. Došlo je semkaj tudi osem Čiožotov ribičev, ki so prišli z namenom, da dokažejo komisiji svoje pravice in koristi, katere Avstrija od njih dobiva, da ribarijo po našem morji. Saj „Istria“ in naš „Corriere“ dokazujejo svojim vernim čitateljem, da bi bila za nas prava sreča, ako se dovoli Čiožotom prodajati naše ribe nam za naš denar. Nadejamo se, da bo naša vlada zabranila Čiožotom in Istri in drugim listom ribariti s takozvanim „grundnetz-om“.

Banket na čast komisiji, ki je bil odložen, vršil se bo vendar le, ako smemo Goriškemu listu „Corrieru“ verovati. Vender so dobili osnovatelji banketa mali „dämpfer“; predsednik komisije g. Alber je baje privolil banket s pogojem, da ne sme biti pri banketu nobene napitnice. — Svetilnica brez petroleja! —

Z Dunaja 23. aprila. [Izv. dop.] (Mesó.) Stvar je v malih besedah ta-le: Gospod je denar, denar imajo židje, židje so ogerski živinski prekupeci, njim so izročeni Dunajski mesarji in ti si morajo pri prebivalstvu iskati odškodovanja. Pa imamo drago meso in jok in stok! Naša vlada je vedela to in napravila je za Dunaj živinski trg in red, da bi židje ogerski mesu ne delali cene, kakor bi njim ljubo bilo. Hotela je tudi z znano naredbo namestnikovo otežkočiti Požunsko sejmišče, s katerim so si ogerski spekulanti iznajdljivo hoteli utrditi odesniško stališče. Kaj ima vlada za to? Mestni zbor Dunajski ni vedel, ali je kuhan, ali pečen, ali bi jo potegnil z dobrohotno vlado, ali bi se naprej lezel židom v žep. Drugi prebivalci sicer stokajo in tisti, ki si v krčmah pogrinjamo mize, s sveto jezo očitamo krčmarjem: „koščéke mesa za drag denar“. Sicer pa smo udani v volja Božjo in prepuščamo grofu Taaffeju, naj skrbi za nas in potolče ogerske honvede. Cenejše meso bi radi, kaj nam mari novi tržni red! In ker je stvar taka, bomo najbrž tudi prišli ob tržni red.

Predvčerajnim so se že objemali v Požunu naši mesarji pa židovski prekupeci. Požunski župan jim je napravil nagovor v imenu „trgovinske svobode“, katero bomo pred Dunajskim tržnim redom branili s Požunskimi sejmi. Po tem pa se je načelnik zadrugi Dunajskih mesarjev, Nagelschmidt po imenu, metal pred ogersko vlado po tleh. Prosil je Ogre, naj nas Avstrijance še za naprej vzamejo v varstvo! Ta mož menda ne ve, kaj govori. Dobro bi mu bilo na črepinjo potrkati — pa, ne da bi za njo tičalo kaj volovskega. Mestni zbor Dunajski mu je že naznanil svojo zaupnico. Morda ne ostane samica. Govoril je tudi grof Eszterhazy, pa je menda za tisti čas pozabil, da tiči v kavalirskih zavihanih. Sejmišču pa se je spoznalo, da je — „in Hungaria“.

Predvčerajnim je tudi Tisza odgovarjal v spodnji zbornici na interpelacijo zastran ukaza nižeavstrijskega namestništva. Lahko je odgovarjal. Vender pa je bil milosten. Rekel je, da se ni bahati z zmago, marveč da je dati moralno priznanje vladi, ki je bila voljna, zopet poravnati opozvano napako. Tisza je hvaležen mož, kaj bi bilo, da se mu židje ne potolažijo pred volitvami! Vse so užgali židje na Ogorskem. Le tako dalje!

Iz Ormoža 23. aprila. [Izv. dop.] (Pogreb g. dekana, J. S. Sporna). Kakor se je po časopisih že razglasilo, je dne 15. t. m. tukaj umrl velečastiti gospod dekan Josip Sigfrid Sporn. V četrtek 17. t. m. ob pol desetih uri predpoludne so zemeljske ostanke preblagega pokojnika po izvršenih navadnih obredih in potem, ko so mu pevci „Ormoške Sloge“ in „Središke Edinosti“ pri mnogobrojnem občinstvu zapeli pesen „končana je ga pot“, prenesli v cerkev.

Od vseh strani je ljudstvo vrelo in božji dom ni imel dovolj prostora, da bi se mogli vsi častilci blagega pokojnika udeležiti cerkvenih obredov in čuti prelepe besede, katere je pokojnikov prijatelj veleč. g. župnik Švinger ob navzočnej rakvi govoril za svojim dekanom žalujočemu ljudstvu.

Po dokončanih obredih se je okoli 12. ure uvrstil sprevod: Za prvim križem videl si zbrano

vso šolsko mladež Ormoško in Humsko in mnogoštevilno ljudstvo, za kojim se je bliskal drugi križ s prekrasnim vencem in 4 dragocenimi trakovi, izmed katerih sta srednja manjša imela primerna napisala žalujoče rodbine, vnana večja, darovana po preblagorodnej gospej ekscelenci baronici H. Werner, ki sti ju nosili dve venčani deklici, pa svedočila globoko spoštovanje, koje je blagi pokojnik užival pri lastnici Ormoške grajščine; na levi strani tega križa nosil je mlad domačin Ptujškega okraja venec Ptujške čitalnice z napisom: „Ptujška čitalnica svojemu udu“, na desni pa predstojnik najbližje kmečke občine venec z napisom: „Farmani cerkvene občine Ormoške“, na obeh vencih vihrali so trakovi slovenske trobojnice.

Za temi je bilo vsopredjeno okoli 40 z zimzelenom venčanih, belo oblečenih deklet s črniimi trakovi pod nadzorstvom takajšnje gospodičine učiteljice ženskih ročnih del, za katerimi so se nosili po dotičnih zastopnikih prekrasni venci s sledečimi napisi:

„Sloga svojemu utemeljitelju“, „Posojilnica svojemu podpredsedniku“, „Dr. Geršak svojemu nepozabljivemu prijatelju“, „Narodni Ormoški meščani“, izmed katerih so bili prvi dičeni s slovenskimi, zadnji pa s štirsko-deželnimi trakovi — zadnji po preblagorodnej gospej ekscelenci H. baronici Werner darovani prekrasni venec pa je nosil blagega pokojnika iskreni prijatelj g. dr. Žizek, kateremu je sledilo 42 gg. duhovnikov iz bližnjih in daljnih krajev.

Za to prelepo razvrstitvijo nosili so predstojniki oziroma svetovalci kmetskih občin z mnogoterimi po odličnih osobah darovanimi prekrasnimi venci preobilo okinčano rakev, katero je spremljala žalujoča rodbina, zastopniki okrajnega zastopa in odbora, društvo „Sloge in „Edinosti“, učiteljstva, Ormoške posojilnice, med katerimi vsemi so se tudi videli nekateri Ormoški meščani, dalje gospoda iz okolice in za temi mnogobrojna množica ljudstva iz vsega okraja.

Sodi se, da je bilo 300 ljudij pri sprevodu navzočnih in trdi se, da še Ormoško mestece prej ni videlo lepšega sprevoda.

V mestu vladala je tužna tihota in z zadovoljnostjo si opazil, ko so celo prodajalnice za ta čas bili zaprli.

Skoraj še zadnji spremljevalec cerkvenega prostora zapustil ni, ko so prvi že bili pri grobu in vse to vršilo se je v najlepšem redu. Na pokopališču zapel je krepki pevski zbor „blagor mu.“ Ta sprevod je sijajni dokaz, da je pokojnika čislal ves okraj, in njegov spomin bode večni.

Lahka mu zemljica!

Z Dolenjskega 20. aprila. [Izv. dopis.] Pred vsem moram javiti, da pričujoč dopis priobčim po razlogu „da se resnisa prav spozna, treba čuti oba zvona“. Vaš dopisnik iz Krškega okraja v št. 81 z dne 8. t. m. in oni v št. 85 z dne 12. t. m. razmotravata pošto zvezo z Dolenjskim, posebno pa z Rudolfom. Pritožujeta se, da je kaj zelo neugodna in gotovo moramo tudi mi na železnici, ako le kolikaj to zvezo pogledamo, pritrditi. Toda, ako od g. dopisnikov nameravano zvezo na drobno pregledamo, spoznati moramo vsekakor, da ko bi se tudi uvela dvakratna poštna zveza Rudolfovo-Krško, bi poštna zveza vsled tega ne bila nič boljša.

Dopisnik v št. 85 trdi, da zagovarja zvezo v imenu prebivalstva Dolenjskega, toda temu ni tako. Res je, da prebivalstvo želi boljše zveze, a prebivalstvo ne zahteva gotove zveze, marveč prepušča dotičnim oblastvom preskrbeti najboljšo in poleg tega najcenejšo zvezo. Ako se spusti zvezo z Litijo, mora se že po želji g. dopisnika upeljati dve novi in sicer Krško-Rudolfovo in Sevnica-Trebnje. Toda čemu upeljati dve zvezi, ako tema dvema, ki na vsak način mnogo staneti, zadostuje jedna sama in sicer Litija-Rudolfovo. Upeljati se mora se ve dvakratno vožnjo, najkrajšo, najcenejšo in pri vsem najhitrejšo zvezo. V dopisu navajata „strmi Vogenšperk“ kot največji zadržek pravej in dobri zvezi, omenjate koliko nesreč se je že tu pripetilo. Da, gospod, priznam in z menoj vsakdo, da je „Vogenšperk“ res zelo „strm“, ali potolaženi bodite, mnogo strmih klancev predelalo se je v teku časa, in tako sklenilo se je tudi, naš „strmi Vogenšperk“ preložiti in gotovo bode naš vrli cestni načelnik skrbel, da se ta cesta kolikor mogoče hitro in dobro izpelje. Kar se nasprotno tiče nesreč, vprašam vas, se li ne pripetijo nesreče tudi na najlepši in bolji cesti? Kakor hitro pa se cesta čez „strmi Vogenšperk“ pre-

dela, izgubé se vaši razlogi in potem je zveza najcenejša in najboljša, česar se iz sledečega prepričate. Pred očmi vam bodi pri tem dvakratna zveza z Rudolfom.

Vsled vožnega reda južne železnice z dne 1. junija 1882 občejejo železnični vlaki na glavni progi naslednje: poštni vlak od Beča dojde v Litijo zjutraj ob 3. uri 38 minut, popoldne ob 12. uri 30 minut, od Trsta nasprotno zjutraj ob 1. uri 10 minut, popoldne ob 4. uri 29 minut. Združimo ali bolje uravnajmo pošto zvezo tako, da ostane zjutraj pri starem, t. j. odhod iz Litije ob 4. uri 30 minut; vzame tedaj ta zveza s seboj vso pošto, ki dojde iz Trsta in Beča in sicer po kratkem času štirih ur, ker kakor rečeno prvi vlak od Trsta dojde ob 1. uri 10 minut, od Beča pa ob 3. uri 38 minut. Ker pa pošta tudi po „strmem Vogenšperku“ dospeje v Rudolfovo že ob 11. uri 5 minut, imajo prvo pošto trgovci in sploh občinstvo že predpoludnem. Druga zveza naj bi se pa uravnala tako, da bi ob enem jemala tudi pošto, ki prihaja z brzovlakom ob 5. uri 26 minut iz Beča in sedaj v Ljubljani do prihodnjega jutra leži, tedaj znabiti ob 6. uri, ki bi na vsak način bila v Rudolfovem že ob 12. uri in 35 minut in katera bi vsekako prebivalci v Rudolfovem imeli že ob 8. uri zjutraj. Znabiti bode pri tem z glavo majali in rekli, da tako bi znalo le s pisemsko pošto biti, nikakor pa ne s tovarno. Zakaj neki ne? Mnogo težkega gradiva tovarne pošte spelja se že sedaj čez „strmi Vogenšperk“. A potem ako bi bili dve zvezi bi se množina paketov tovarne pošte za polovico pri zvezi zmanjšalo, ker bi vsaka zveza polovico gradiva, ki ga denašnja zveza ima prevzela, in bi se tedaj ne zakasnjevalo blago cel dan v Litiji.

Poglejmo pa še zvezo z Rudolfom s Krškim. Vsled prej omenjenega vožnega reda južne železnice dohajajo vlaki na Zidan most iz Beča v jutro ob 2. uri 43 minut, iz Trsta ob 2. uri 25 minut in po dnevi iz Beča ob 11. uri 35 minut, iz Trsta ob 5. uri 31 minut. Tu mora vsakako pošta počakati poštnega vlaka in sicer gre v jutro mešani vlak še le ob 4. uri 45 minut in dojde v Krško ob 6. uri 21 minut in popoldanski poštni vlak odide iz Zidanega mostu ob 5. uri 45 minut popoldne in dojde v Krško ob 6. uri 47 minut zvečer. Ker pa pod nikakim pogojem poštar tudi v Krškem ne more pošte proti Rudolfovu pred najmanj tri četrt ure odpraviti, bi tedaj iz Krškega odšla zjutraj ob 7. uri 25 minut in prišla v Rudolfovo še le ob 11. uri 55 minut in pri drugi zveči zvečer bi odšla iz Krškega ob 7. uri 35 minut in došla potem v Rudolfovo ob 11. uri 45 minut. Pri tem bi pa prebivalci v Rudolfovem ne imeli nikake zveze z brzovlakom, kar pa pri zvezi z Litijo vsekakor lahko. Kar pa najbolj priporoča zvezo z Litijo je pa to, ker bi drugo zvezo s Sevnico nadomestila in bi pri tem na vsak način stroški toliko manji bili. Sicer res št. Jernej in Kostanjevica nemata posebno ugodne zveze, a ukrenilo naj bi se tako, da kar za št. Jernej popoldne dojde, bi se oddajalo čez Litijo in bi ona zveza z Rudolfom v Krško popoldne v onih krajih oddajala in nazaj gredé v Rudolfovo, nasprotno pa jutranjo pošto iz Krškega pripeljala. Pred vsem mora visokemu poštnemu vodstvu na tem biti, da kolikor mogoče malo stroškov pri tem prouzroči, poleg tega pa vender občinstvu po moči pomaga, nikakor pa ne, da samo jednemu g. poštarju z novo zvezo koristi, pri tem pa ljudski blagor in željo po primerni zvezi ovira, kajti tudi okrog Trebnjega je veliko ljudstva, trgovcev in ti vsi naj bi se prezirali, pri tem pa visokemu eraru nepotrebnih stroškov napravljalo.

Kar se tiče želje, pri vsakej fari ustanoviti pošto, dandanes ni mogoče, kajti te pošte se ne morejo izplačati, ker dandanes prosto ljudstvo premalo potrebuje in bi se iz tega uzroka ne morale te male pošte vzdrževati. Ako pa hoče kdo brezplačno s polno odgovornostjo tako pošto prevzeti, naj se primernim krajem oglasi, in menim, da se mu ne bode odreklo. Najbolje bi pač bilo, ako bi se takozvani zemski pismonosci v taci krajih nastavili in pomagano bi bilo vsem.

K—c.

Domače stvari.

— („Laibacher Zeitung“) vé danes povedati, da smo vsled zadnjih zaplenjenih sestavkov o gosp. Schrey-i zakrivali zločin razžaljenja Velikanstva in motenja javnega miru.

— (Iz mestnega zbora Ljubljanskega) izstopila sta gg. Fran Fortuna in Miroslav Križ-

nar. Prav živo obžalujemo, da gospoda tolike sposobnosti in delavnosti zapuščata mesto, na katero jih je postavilo zaupanje someščanov.

— (Kako je sestavljen mestni zastop Ljubljanski po stanovih?) Sedaj dovršene volitve v mestni zastop Ljubljanski kažejo, da je v tej skupščini: Devet obrtnikov (Fran Peterca, Jakob Škrbinec, Josip Geba, Srečko Noll, Ivan Počivalnik, J. N. Horak, Anton Klein, Mihael Pakič in Josip Tomek); štirje trgovci (Alfred Ledenik, Vaso Petričič, Josip Kušar in Fran Koliman); sedem uradnikov in sicer pet javnih (dr. Henrik Dolenc, Alojzij Bayer, Ivan Murnik, Fran Ravnihar in Fran Žužek) in dva privatna, zavarovalnih društev načelnika (Ivan Hribar in Ignacij Valentinčič); štirje advokati (dr. Mosche, dr. Papež, dr. Tavčar in dr. Zarnik); dva zdravnika (dr. vitez Bleiweis-Trsteniški in dr. Derč); jeden hišni posestnik (Peter Grasselli); jeden duhovnik in profesor (Friderik Križnar); jeden c. kr. notar (Ivan Gogala).

— (Kanonik g. dr. Gogala) obolel je že veliki teden na nogi, sedaj pa je že precej okreval.

— (Slovensko gledališče.) Zadnja predstava je v nedeljo v 27. dan t. m. Predstavljal se bode Holtejevi igrokaz s petjem „Biserica“. V prijetno dolžnost štejejo si opozarjati na to predstavo, ki se priredi na korist pevke in igralke gospice Matilde Nigrinove, igralke gospice Zofije Zvonarjeve in igralca gosp. E. Petriča. Kdor je obiskoval letošnje slovenske predstave priznavati mora, da sti omenjeni gospici kakor tudi g. Petrič posebna podpora naše Taliji, nekako dolžnost nas tedaj veže, da njim ta večer z obilnim obiskom kažemo zaslužen priznanje.

— („Slovensko društvo“) bode v 4. dan maja zborovalo v Slov. Bistrici, kamor tudi Konjičane vabi, v 11. dan maja pa pri sv. Lenartu, kjer bode govoril tudi državni poslanec g. B. Raič. Ker so volitve za deželni zbor blizu, opozarjajo se domoljubi, da povsod storé svojo dolžnost.

— (Svarilo.) „Schulvereinova“ milost je Sevnčanom naklonila posebno šolo. S študijami, v tej šoli nabranimi predstavljal se je dečko svojemu bodočemu mojstru v Konjicah. Mož „schulvereinovim“ zmožnostim ne zaupa, ali kaj, kajti dečka je poslal v Sevnico domov po spričevalo. Oče hud, mati huda! Nemška šola v Sevnici nema pravice, izdavat spričevala. Treba je bilo torej naprositi vodstvo tamošnje četve razredne šole, a ti gospodje brez posebnega izpita ne dajo nič! Umevno je, da „schulvereinova“ ladija ta potres težko prenaša. Morebiti pa, da se vsled tega stariši spametujejo v krajih, kjer poleg ljudskih učilnic životarijo „schulvereinove“ ponemčevalke ali imajo kedaj pričeti životarjenje!

— (Ljubljansko barje) je vsled neprestanega deževja močno preplavljeno, tudi Ljubljana je zelo narastla.

— (Dra. Vitezića) zadnji govor v državnem zboru, katerega smo tudi mi priobčili, izšel je v Trstu hrvatski preložen kot posebna brošurica v tiskarni g. V. Dolenc. Cena 10 kr.

— (IV. hrvatski vinski sejm) otvoril se je včeraj Na prodaj postavljenih je 16.280 hektolitrov vina, v sodih in okoli 10.000 v buteljah, razen tega 10 hektolitrov slivovice, tropinovca itd. Novemu vinu z l. 1883 je cena od 11 gld. 50 kr. — do 25 gld. za hektoliter.

— (Diletantje Idrijske Čitalnice) priredijo v nedeljo v 27. dan t. m. v c. kr. rudniškem gledališču predstavo: „Lumpacij Vagabund“ ali „Hudobni duh“, burka s petjem v 3 dejanjih, po J. Nestroji poslovenil J. Alešovec. Pri predstavi svira c. kr. rudniška godba pod vodstvom g. J. Davšiča. Kasa se odpre ob 6. uri. Začetek ob 7. uri zvečer. Ustopnina: Lože 30 kr., sedeži 20 kr. za osobo, stoječi gledalci 10 kr. Čisti dohodek namenjen je v napravo obleke revni šolski mladini. K obilnej udeležbi vabi najljudneje odbor.

— (Rokodelsko bralno društvo v Tolminu) priredi v 27. dan t. m. prvo „besedo“ svojega obstanka v g. Devetakovi dvorani s tem sporedom: 1. Pozdrav: Nedved; 2. Govor predsednikov; 3. Deklica: Hajdrih; 4. Poglavlje I. II. III.; vesela igra; 5. Svēt: Foerster; 6. Muteč; vesela igra; 7. Pesem Koroških Slovencev. Začetek točno ob 8. uri. Ustopnina neudom 30., udom 10 novcev.

P. n. gospodom volilcem!

Vsem gospodom volilcem I. razreda, ki so včeraj počastili me s Svojim zaupanjem izrekam svojo najtoplejšo zahvalo, javljam pa ob enem, da iz raznih vzrokov, katerih pa tukaj razlagati ne bi bilo umestno, za sedaj mandata v mestni zbor Ljubljanski ne prevzamem.

V Ljubljani 25. aprila 1884.

F. Fortuna.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 25. aprila. „Wiener Zeitung“ objavlja zakone zastran povišanja stroškov za zgradbo Arelska železnice, o podržavljenji Fran Josipove, Rudolfove, Predarelske železnice, potem zakone tikajoče se lokalnih prog: Budejovice-Salnan, Fehring-Fürstenfeld, Asch-Rossbach.

Port Said 25. aprila. Polovica arabskega predmestja uničena po požaru, 4000 ljudi brez strehe. Angleški mornarji pomagali so gasiti.

London 25. aprila. Vlada predlagala je v dolnej zbornici, da se triodstotni „Consols“ premene v dva in tri četrti (2³/₄) odstotne po 102 za 100, ali pa v dva in pol odstotne po 108 za 100 triodstotnih.

Razne vesti.

* (Statistika alkoholizma) dokazuje, da v Nemčiji vsled alkoholizma pogine vsako leto 40.000, v Rusiji, ki je sicer tako razupita, pa le 10.000, v malej Belgiji 4000, v Francoskej pa 1500 ljudi. Prvo mesto pa zavzemajo Amerikanci, katerih je po pisanstvu v osmih letih poginilo 300.000.

* (Velika jablana.) V Ameriki je v nekem sadnem vrtu jablana, ki je 21 m. in 3 cm. visoka. Obod debla meri 4 m. 95 cm., krona drevesa pa je 31 m. 72 cm. široka. To drevo daje navadno do 31 hektolitrov jabolk, v dobrih letih celo 40 hektolitrov. Sodi se, daje ta jablana stara 108 let.

Od zdravnikov mnogokrat priporočano. S svojim prebavilnost pospešujočim uplivom se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, ki se uporabljajo proti bolečinam v želodci in spodnjem delu trupa. Cena škatelji z uporabljenim navodom 1 gld. Po poštnem povzetju razpošilja jih vedno A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj vedno izrečno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. (690—5)

Tuji:

dne 24. aprila.

Pri Slonu: Schindler z Dunaja. — Fedra iz Trsta. — Soukup z Dunaja. — Kardoš iz Siofoka. — Lukschik iz Brna.

Pri Malici: Berger z Dunaja. — pl. Waldheim iz Solnograda. — Stern z Dunaja. — Urbančič iz Polhovega Grada. — Nehob, Berger z Dunaja. — Schweinbach iz Solnograda.

Pri južnem kolodvoru: Altman iz Ljubljane. — Schuko iz Moravskega.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
24. aprila	7. zjutraj	727.10 mm.	+ 6.2° C	sl. svz.	obl.	4.1 mm.
	2. pop.	725.77 mm.	+ 12.3° C	sl. svz.	d. obl.	dežja.
	9. zvečer	725.31 mm.	+ 8.2° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura + 8.9°, za 1.2° pod normalom.

Dunajska borza

dne 25. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 95	kr.
Srebrna renta	81 „ 15	„
Zlata renta	100 „ 75	„
5% marcna renta	95 „ 65	„
Akcije narodne banke	852 „ —	„
Kreditne akcije	319 „ 75	„
London	121 „ 35	„
Srebro	— „ —	„
Napoli	9 „ 63	„
C. kr. cekini	5 „ 72	„
Nemške marke	59 „ 40	„
4% državne srečke iz l. 1854	124 „ —	„
Državne srečke iz l. 1864	171 „ 40	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	100 „ 65	„
Ogrska zlata renta 6%	122 „ 60	„
„ „ „	91 „ 55	„
„ „ „	88 „ 45	„
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104 „ 50	„
Dunava reg. srečke 5%	114 „ 25	„
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121 „ 25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108 „ 15	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	107 „ —	„
Kreditne srečke	100 gld. 177	„
Rudolfove srečke	10 „ 19	50
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 118	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	211 „ 50	„

Zahvala.

Vsem rodbincem, prijateljem in znancem, ki so pokojnemu gospodu

Josipu Uršič-u,

posestniku na Gočah,

pri njega pogrebem sprevedu dne 21. t. m. s svojo navzočnostjo poslednjo čast skazali, izrekajo za skazano sočutje srčno zahvalo

(272) žalujoči zapuščeni.

Na Gočah pri Vipavi, dne 24. aprila 1884.

Učenec ali praktikant,

ne pod 14 let star, se takoj vsprejme v neke večje trgovini z mešanim blagom na **Dolen skem**. — Ponudbe vsprejema iz prijaznosti upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (271—1)

Cevi za vodnjake

(Brunnenröhren)

in vsake druge vrste les se dobiva po najcenejših cenah pri

Ivan Peterci

za Sv. Kristofom.

(233—5)

„DAS INTERESSANTE BLATT“,

kateri opisuje

usmrtenje Hugo Šenka in Šlosareka,

velja 15 kr., s pošto 20 kr.

Die Hinrichtung Schenk's und Genossen,

brošura, velja 10 kr., s pošto 12 kr.

Gedichte von Hugo Schenk,

40 kr., s pošto 45 kr.

Dobiva se pri

(274)

J. Giontini-ji v Ljubljani.

Čebelarji pozor!

Podpisani ima na prodaj

250 panjev,

in sicer 100 tako zvanih **Dzierzonovih** s šipami, 150 pa navadnih. Panjovi so še v prav dobrem stanu, prodam jih prav po nizkeji ceni. Na pismena vprašanja se takoj odgovarja.

Josip Keržič,

(273—1)

posestnik v Borovnici.

Prostovoljna prodaja restavracijskega poslopja.

Restavracijsko poslopje v Logatskem trgu št. 40, na **Notranjskem**, tikajoče se železniškega poslopja, se radi spremene domovališča proda iz proste roke. K temu, še le pred nekaterimi leti prostorno sezidanemu posloppju, v katerem se po dnevi in po noči toči, pripada še **hlev**, **vrt** in **pasnik**.

V Logatci je sedež okrajnega glavarstva, okrajnega sodišča in davkarje. zlasti je pa še opozoriti na veliko kupčijo z lesom in neposredno zvezo z živosrebrnim rudnikom v Idriji. — Kateri želé kupiti to poslopje, naj je izvolijo na mestu ogledati in prepričati se o obsegu in uspehu te gostilnice in pošljejo svoje ponudbe lastniku **Franu Virantu**, ravnatelju užitninskega davčnega urada v **Zagrebu**, v teku jednega meseca.

Posredovalci so izključeni.

(270—2)

V Zagrebu, v 21. dan aprila 1884.

Na plućah bolnim,

jetičnim i. t. d. priporoča se **brezplačno** izvrsten lek.

Na vprašanja odgovarja radovoljno (780—18)

Teodor Rössner v Lipskem.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabi jo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše žledčeve boleti. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorojide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajejo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročilo in pošiljate pa jedino v lekarni **Cristofletti v Gorici**. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy**, na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (89—24)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi dobičkaželjnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nima nobene moči in vrednosti.